

Ciutadans o l'eclosió del lerrouxisme

per @silviofalcon

Convertir-se en el malson de Convergència i Unió. Aquest era l'objectiu dels 3 diputats que va treure Ciutadans el 2010. La bona imatge d'un bregat Albert Rivera i la llengua viperina d'en Jordi Cañas volien condicionar el desenvolupament de la legislatura. I prou bé que ho han aconseguit: són tot el contrari a CiU; tant en l'àmbit nacional com en l'àmbit social. O, almenys, d'això presumeixen.

Naixement i ascens de C's

L'associació "Ciutadans de Catalunya" va nèixer l'any 2005 de la mà de personatges prou coneguts dins el món periodístic, intel·lectualoide i artístic de Catalunya i Espanya. L'Albert Boadella, en Francesc de Carreras, l'Arcadi Espada entre d'altres van engegar un projecte associatiu amb la voluntat de cristalitzar en una formació política. Reivindicaren, però, les famoses paraules del president Tarradellas "Ciutadans de Catalunya" per escollir el nom de l'associació. El seu objectiu era clar, observant el nom del seu primer manifest: "Por la creación de un nuevo partido político en Cataluña". El procés continuà i, dins una paulatina però petita acumulació de forces, va aparèixer **Ciutadans – Partido de la Ciudadanía** el 9 de Juliol de 2006, presidit pel jove (en aquell moment tenia 26 anys) Albert Rivera.

Ciutadans fou la gran sorpresa a les eleccions al Parlament de Catalunya del Novembre de 2006, on va aconseguir tres escons amb l'ajuda inestimable de la *caverna* mediàtica de Madrid. L'ABC, El Mundo i La Razón principalment van fer campanya obertament en favor de Ciutadans (recolzat per reconeguts conservadors però amb un programa polític que podríem definir com a socialdemòcrata). Aquesta doble ànima de Ciutadans l'acompanya fins avui al panorama polític i genera polèmica al voltant de la formació de l'Albert Rivera. Per entendre-ho és interessant remuntar-nos als precedents històrics. I, en el cas de ciutadans, els precedents els trobem en el Partit Radical d'Alejandro Lerroux. El web del Museu d'Història de Catalunya defineix el lerrouxisme d'aquesta manera:

Alejandro Lerroux (1864-1949), dirigente del Partido Republicano Radical, combina un radicalismo verbal y anticlerical próximo a la estética revolucionaria con una actitud política españolista. Desde 1905 se convierte en paladín del ejército y enemigo de Solidaritat Catalana. Su discurso confuso y demagógico impresiona a las clases medias y trabajadoras de Barcelona. Su estrategia electoral y la oratoria brillante convierten al segmento del republicanismo que lidera en un partido de masas moderno. Desde el catalanismo y desde el movimiento libertario es acusado de actuar a sueldo del Ministerio de Gobernación.

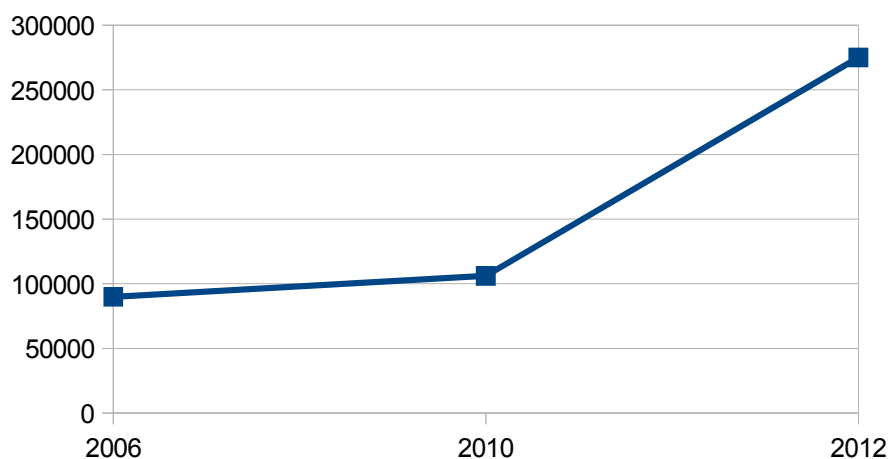
(Font: Museu d'Història de Catalunya <http://www.es.mhcat.cat/content/view/full/266>)

El resultat electoral de 2006 de Ciutadans van ser objecte de molts estudis. Tots van concloure el següent: Ciutadans tenia un perfil de votant espanyolista, de classe treballadora i d'un perfil ideològic de dreta / centre-dreta que xocava amb una minoria que s'autodeclarava de centre-esquerra. Aquesta dualitat, fruit potser de "l'oratoria brillant i l'estratègia electoral" hereva del lerrouxisme fa que millorin el seus resultats el 2010 malgrat les intestines batalles internes a C's. L'aparició d'UPyD a l'Estat (amb l'escisió d'Antonio Robles) no va fer prou profunda la ferida com per evitar un augment de més de 25.000 vots.

Amb un panorama intern més tranquil i amb la crítica a les retallades i a la política lingüística com a bandera, Ciutadans s'ha convertit en l'**opositor total**. Ni el pressupost, ni els temes socials, ni els nacionals, ni l'investidura. C's no té res a veure amb CiU.

Amb una campanya molt més centrada que les anteriors, sense radicalismes absurds però amb un missatge clar; els estrategues de C's tenien clar que el seu electoral es mobilitzaria davant la crida del President Mas cap a l'assoliment de l'Estat Propi. L'eslogan "**Mejor Unidos**", amb una referència a Europa molt intel·ligent i adequada, els ha servit per catapultar-se i multiplicar-se per tres. El recolzament de Javier Nart, "El Yoyas" o la sorpresiva adhesió de Joaquín Sabina han contribuït per a que C's ataqués la sangria del PSC, d'on tots els partits de l'arc parlamentari semblava, en campanya, que volien pendre vots.

QUADRE 1. CIUTADANS NOMBRE DE VOTS.

Font: www.parlament.cat

L'explosió del lerroxisme del segle XXI és un fet. Més de 270.000 en unes eleccions que es prometien plebiscitàries pel que fa a la independència és un gran èxit local per a C's, malgrat que una anàlisi global deixi l'espanyolisme com a gran perdedor de la jornada del 25N. La nota negativa per a Ciutadans és la poca implantació al territori: 8 dels seus 9 diputats han estat escollit d'entre els 85 de la demarcació de les comarques barcelonines. L'altre, el novè, per Tarragona, malgrat residir a la província de Barcelona. Aquest altre diputat electe és la nota de color, alhora que una mala notícia pels qui som demòcrates. La 'progresista' Ciutadans portava com a candidat per Tarragona un senyor de professió **militar**. El lerroxisme sempre amb les seves contradiccions entre forma, estratègia, ideologia i discurs. Aquesta legislatura serà la de la consolidació o l'extinció. Valorarà C's pactar amb el PP per fer més fort el discurs espanyolista? Desactivaran les CUP el pretès discurs contestari anti-retallades que tant agrada a l'àrea metropolitana de Barcelona en temps de crisi? Tot això ho veurem a la Desena Legislatura.